

Arrest

nr. 132 315 van 28 oktober 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X, handelend in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van zijn minderjarige kind X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn en te handelen in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van zijn minderjarige kind X, op 6 maart 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van onbepaalde datum tot afgifte van een bevel tot terugbrenging (bijlage 38).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 augustus 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. VANHEE, die loco advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient, onder een andere naam, op 8 augustus 2003 een asielaanvraag in. Hij is vergezeld van zijn Pakistaanse echtgenote, met wie hij stelt in 1995 te zijn getrouwd.

1.2. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken neemt, in antwoord op deze asielaanvraag, op 10 december 2003 een beslissing tot weigering van verblijf. Verzoeker stelt tegen deze beslissing een dringend beroep in bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal).

1.3. De commissaris-generaal neemt op 4 februari 2004 een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf. Verzoeker stelt tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad van State.

1.4. Verzoekers echtgenote en hun minderjarige kinderen, waaronder A. I., worden op 20 augustus 2005 gerepatriëerd naar Pakistan.

1.5. Verzoeker treedt op 30 september 2005 in Pakistan in het huwelijk met een vrouw met de Litouwse nationaliteit. Hij gebruikt hierbij een andere naam dan bij zijn asielaanvraag.

1.6. Bij arrest nr. 164.364 van 6 november 2006 verwerpt de Raad van State het door verzoeker tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 4 februari 2004 ingestelde beroep.

1.7. Op 10 augustus 2011 dient verzoeker, die ondertussen weer in België verblijft en er samenwoont met zowel zijn toenmalige Pakistaanse echtgenote als de Litouwse vrouw met wie hij Pakistan in het huwelijk trad, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.8. Verzoeker wordt op 17 februari 2012 in het bezit gesteld van een F-kaart. Ook zijn drie kinderen die geboren werden uit zijn relatie met zijn toenmalige echtgenote, waaronder A. I., worden tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk toegelaten.

1.9. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 12 augustus 2013 de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden van verzoeker met bevel om het grondgebied te verlaten. Ook het verblijfsrecht van de drie kinderen, waaronder A. I., wordt beëindigd zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

1.10. Op onbepaalde datum neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij verzoeker een bevel tot terugbrenging van zijn minderjarige kind A. I. wordt gegeven. Dit bevel wordt verzoeker op 5 februari 2014 ter kennis gebracht en is gemotiveerd als volgt:

“Afgegeven in toepassing van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie wordt aan [A. I.]

[...]

van Pakistaanse nationaliteit

[...]

bevel gegeven de genaamde [I. A.],

[...]

van Pakistaanse nationaliteit

[...]

binnen dertig dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar hij (zij) gekomen is.

REDEN VAN MAATREGEL:

Artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980 Regelmatig verblijf verstreken zie bijlage 21”.

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op

4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“II.1.1. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsverplichting een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

II.1.2. Artikel 8 EVRM luidt als volgt:

“Artikel 8 – Recht op eerbiediging van privé familie- en gezinsleven

1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

II.1.3. In casu heeft verzoekende partij vijf kinderen in België waarvan twee met de Litouwse nationaliteit en verblijfsrecht in België. Het verblijfsrecht van de echtgenote van verzoekende partij in België wordt evenmin betwist. In die zin wordt dan ook het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 30.01.14 door verzoekende partij betwist.

II.1.4. In het geval dat een familieleven aangetoond is (quod in casu, zie supra) dient de verwerende partij, op grond van artikel 8 EVRM, over te gaan tot een afweging van de verschillende belangen in de zaak.

Aangezien de echtgenote en twee kinderen van de verzoekende partij in België verblijfsrecht hebben, kan de verwerende partij in elk geval niet ernstig voorhouden dat de verzoekende partij het land dient te verlaten voor onbepaalde tijd.

II.1.5. Uit het dossier blijkt nergens dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het feit dat haar vrouw en twee kinderen (van de vijf) in België verblijven met verblijfsrecht. Artikel 8 EVRM primeert nochtans wel op de Vreemdelingenwet.

Het huwelijk staat misschien ter discussie doch niet dat hij vader is van twee minderjarige EU-kinderen met verblijfsrecht in België, namelijk [A. M. A. A.], en [A. A. A.]. Net zoals van verzoekende partij niet kan verwacht worden dat zij het grondgebied verlaat, kan evenmin verwacht worden dat zij thans haar kind naar Pakistan ‘terugbrengt’.

In dit opzicht wenst verzoekende partij te verwijzen naar een arrest van de Raad van State nr. 193 522 dd. 26 mei 2009 (Cf. Stuk 4):

‘Overwegende dat artikel 8 van het E.V.R.M. als hogere norm boven de Vreemdelingenwet primeert; dat de algemene stelling dat een “correcte” toepassing van de Vreemdelingenwet geen schending van artikel 8 van het E.V.R.M. kan uitmaken niet volstaat; dat de toepassing van de Vreemdelingenwet bij het nemen van de bestreden beslissing, zeker wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, aan de voorwaarden van artikel 8 van het E.V.R.M. moet worden getoetst; dat uit de overwegingen van het bestreden arrest niet blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is nagegaan of de minister van Binnenlandse Zaken in zijn beslissing tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten aan de voorwaarden van artikel 8 van het E.V.R.M. heeft voldaan, met name wat betreft de

noodzaak in een democratische samenleving van inmenging in het gezinsleven van de verzoekende partij en wat betreft de afweging tussen de belangen van de staat enerzijds en van de verzoekende partij en haar kinderen anderzijds; dat het bestreden arrest aldus de motiveringsplicht schendt; dat het tweede middel in die mate gegrond is.'

II.1.6. Ten overvloede wenst verzoekende partij nog te verwijzen naar een gelijkaardige zaak waarin uw Raad van mening was dat de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 8 EVRM geschonden werd. (RvV nr. 80 364 dd. 27 april 2010 en RvV nr. 75 253 dd. 16 februari 2012).

RvV nr. 75 253 dd. 16 februari 2012:

'De verzoeker is gehuwd met mevrouw Y. De Raad meent dat het bestaan van een gezinsleven tussen beiden vaststaat. De verwerende partij heeft zich bij het intrekken van het verblijfsrecht beperkt tot het stellen dat de voorwaarden van artikel 10 Vw. niet voldaan zijn zonder dat hieruit blijkt dat er een belangenafweging gedaan is met betrekking tot de privébelangen conform artikel 8 EVRM. De verwerende partij geeft niet bezorgd te zijn geweest om een rechtvaardig evenwicht te handhaven tussen het beoogde doel en de ernst van de ingreep in het privéleven. Noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij het geheel van bijzonderheden eigen aan de zaak en hun belang in het kader van artikel 8 EVRM in overweging heeft genomen. De verwerende partij was perfect op de hoogte van de elementen van hun privé- en gezinsleven in België want zij kende op basis hiervan een verblijfsrecht toe aan de verzoeker. Zij wist dat er ernstige en bewezen aanwijzingen waren dat de bestreden beslissing zou kunnen raken aan voorgenoemd fundamenteel recht. Het kwam haar toe om op zijn minst een nauwkeurig onderzoek van de situatie en een belangenafweging te doen. Dit onderzoek moet blijken uit de motivatie van de bestreden beslissing, het administratief dossier. De bestreden beslissing en het dossier bevatten geen enkele specifieke motivering in dit opzicht en de Raad is dus niet in staat om zijn wettigheidstoets uit te voeren wat dit aspect betreft zodanig dat het middel gegrond is op dit punt. De bestreden beslissing wordt vernietigd.'

Verzoekende partij is dan ook van mening dat verwerende partij een belangenafweging dient te maken waaruit blijkt dat de belangen van de gemeenschap enerzijds en de belangen van de verzoeker anderzijds tegenover elkaar gezet worden.

In casu kunnen de belangen van de Belgische Staat onmogelijk opwegen tegen de belangen van verzoekende partij.

II.1.7. De bestreden beslissing is dus in strijd met artikel 8 EVRM, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en met het redelijkheidsbeginsel."

2.1.2. Allereerst merkt de Raad op dat in zoverre verzoeker kritiek uit op de beslissing van 30 januari 2014 waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten deze laatste beslissing niet het voorwerp uitmaakt van huidig beroep. Thans is de Raad enkel gevat wat het bevel tot terugbrenging betreft dat verzoeker op 5 februari 2014 werd gegeven met betrekking tot zijn minderjarig kind A. I.

De thans bestreden beslissing stelt de onregelmatigheid van het verblijf in België van het minderjarige kind A. I. vast enerzijds en legt verzoeker de verplichting op zijn minderjarige kind A. I. binnen de dertig dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar het is gekomen anderzijds.

Verzoeker betwist niet dat het regelmatig verblijf in België van de minderjarige A. I. is verstreken en deze zich bevindt in de situatie voorzien in artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). De Raad kan verder ook enkel maar vaststellen dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de bestreden beslissing wat het kind betreft enig probleem in het licht van artikel 8 van het EVRM zou stellen. Zo dient te worden opgemerkt dat noch verzoeker noch de moeder van het kind een verblijfsrecht hebben in België. Hen werd beiden bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Er blijkt verder noch een juridische band tussen het kind en de Litouwse vrouw met wie verzoeker te Pakistan in het huwelijk trad noch een relatie die hechter is dan deze tussen het kind en zijn beide ouders. De bestreden beslissing houdt geenszins in dat het gezinsleven tussen het kind en zijn ouders wordt verstoord, doch leidt net tot het zo veel mogelijk in stand houden van dit gezinsleven. Er blijkt aldus niet dat de bestreden beslissing enige inmenging inhoudt in het gezinsleven van het kind of enige verbreking van de gezinsbanden van dit kind tot doel of gevolg heeft.

Verzoeker geeft voornamelijk aan van mening te zijn dat de hem opgelegde verplichting om zijn minderjarige kind A. I. binnen de dertig dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar het is gekomen een disproportionele inmenging in zijn gezinsleven met de Litouwse vrouw met wie hij te Pakistan in het huwelijk trad en hun twee kinderen tot gevolg heeft. Hij wijst erop dat deze verblijfsgerechtigd zijn in België en hij voor onbepaalde tijd van hen zal worden gescheiden.

De Raad stelt evenwel vast dat het gegeven dat verzoeker voor onbepaalde tijd het Belgische grondgebied dient te verlaten – waardoor hij stelt voor onbepaalde tijd te zullen worden gescheiden van de Litouwse vrouw met wie hij te Pakistan huwde en hun beide kinderen – niet het gevolg is van de bestreden beslissing, doch wel volgt uit eerdere beslissingen waarbij verzoekers verblijfsrecht werd beëindigd en hem bevelen werden gegeven om het grondgebied te verlaten. Deze maken evenwel niet het voorwerp uit van huidig beroep. De Raad merkt op dat verzoeker niet toelicht op welke wijze het enkele gegeven dat hij zijn minderjarige kind dient terug te brengen naar waar het vandaan komt strijdig zou zijn met artikel 8 van het EVRM. De Raad stelt vast dat de enkele verplichting die op verzoeker rust om zijn minderjarige kind terug te brengen op zich niet als een inmenging in zijn privé- of gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM is te beschouwen. Deze verplichting heeft niet tot doel of gevolg dat verzoeker wordt gescheiden van de Litouwse vrouw en hun twee kinderen. Deze verplichting houdt enkel in dat verzoeker verantwoordelijk is voor het terugbrengen van de minderjarige naar de plaats vanwaar hij of zij komt, en betekent zelfs niet noodzakelijkerwijze dat verzoeker hiervoor het land dient te verlaten en dient mee te reizen met de minderjarige. Hoogstens volgt hieruit enkel dat verzoeker kortstondig dient te reizen, hetgeen nog niet impliceert dat hij werkelijk wordt gescheiden van zijn gezinsleden in België. De bestreden beslissing zelf belet hem zo niet onmiddellijk terug te reizen naar België.

In voorliggende zaak kan bijgevolg geen inmenging in enig gezinsleven worden vastgesteld, laat staan een disproportionele inmenging, of een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven van verzoeker of de minderjarige dat kan worden toegeschreven aan het bestuur. De Raad stelt vast dat de thans bestreden beslissing geen verbreking van enige gezinsbanden tot doel of gevolg heeft en dit daargelaten de vraag of de band tussen verzoeker en de Litouwse vrouw als een gezinsleven kan worden beschouwd, gelet op de niet-erkenning van dit huwelijk in België. Aldus blijkt evenmin dat enige belangenafweging zich opdrong of opdringt of dat verweerder ten onrechte geen rekening hield met enig gezinsleven. Verzoekers stelling dat van zodra een gezinsleven is aangetoond steeds een belangenafweging dient plaats te vinden, gaat eraan voorbij dat ook steeds dient vast te staan dat de bestreden beslissing een inmenging vormt in enig gezinsleven of dat er sprake is van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven dat aan de betrokken Staat kan worden toegeschreven (cf. EHRM 28 november 1996, Nsona / Nederland; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko / Litouwen). Er blijkt niet dat verweerder zou zijn tekortgekomen aan de verplichting om op basis van een correcte feitenvinding, op een redelijke wijze en na een degelijk onderzoek van de dienstige stukken een beslissing te nemen.

Er moet ook worden benadrukt dat artikel 8 van het EVRM zelf geen motiveringsverplichting oplegt aan verweerder en deze verdragsbepaling ook niet voorziet dat uit de motieven van een bestuurlijke beslissing moet blijken dat een evenredigheidsafweging werd doorgevoerd (RvS 21 november 2003, nr. 125.588).

Wat de verwijzing betreft naar het arrest nr. 193.522 van 26 mei 2009 van de Raad van State verwijst de Raad naar voorgaande bespreking van artikel 8 EVRM. Zowel wat deze rechtspraak betreft, als de rechtspraak van de Raad waarnaar wordt verwezen, blijkt verder niet dat de feiten die aan de grondslag lagen van deze rechtspraak gelijkaardig zijn aan de feiten die huidige zaak kenmerken. Arresten van de Raad hebben ook geen precedentswaarde.

Een schending van artikel 8 van het EVRM, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel of van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het consequentiebeginsel.

Hij licht het middel als volgt toe:

“II.2.1. De Verzoekende partij is van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat ter kennis gegeven werd op 30 januari 2014 in strijd is met de materiële motiveringsplicht, het consequentiebeginsel, artikel 8 EVRM en artikel 7 Vreemdelingenwet.

Mutatis mutandis kan van verzoekende partij evenmin verwacht worden dat zij haar gezin in “twee splijt” door één van haar niet EU-kinderen terug te brengen naar Pakistan.

II.2.2. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsplicht een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

II.2.3. Artikel 7 van het Vreemdelingenwet luidt als volgt [...].

De minister of zijn gemachtigde beschikken aldus over een discretionaire bevoegdheid om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. In tegenstelling tot wat verwerende partij in casu heeft gedaan, zijnde automatisch een bevel om het grondgebied af te leveren, moet men weldegelijk afdoende motiveren en waarom met het bevel om het grondgebied af te leveren heeft afgegeven aan verzoekende partij.

Dergelijke discretionaire bevoegdheid houdt aldus in dat - alvorens een bevel om het grondgebied te verlaten - verwerende partij sowieso moet nagaan of er een mogelijke schending dreigt van internationaal recht, en zeker artikel 8 EVRM bij de tenuitvoerlegging van dergelijke beslissing.

Verwerende partij verliest echter in de thans bestreden beslissing het eerste deel van artikel 7 uit het oog, waarin duidelijk staat “ONVERMINDERD meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”.

II.2.4. Indien er aldus een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven, moet steeds duidelijk gemotiveerd worden waarom zulks wordt gedaan en moet -in plaats van automatisch dergelijke beslissing af te geven - automatisch gemotiveerd en nagegaan worden of de uitvoering van dergelijke beslissing geen schending inhoudt van de fundamentele, internationaal gevestigde grondrechten van elkeen.”

2.2.2. De Raad merkt op dat het tweede middel in wezen lijkt te zijn gericht tegen een bevel om het grondgebied te verlaten, meer bepaald het bevel om het grondgebied te verlaten van 30 januari 2014 dat in hoofde van verzoeker werd genomen. Andermaal wijst de Raad erop dat deze laatste beslissing niet het voorwerp uitmaakt van huidig beroep.

Verzoeker geeft aan dat mutatis mutandis van hem evenmin kan worden verwacht dat hij zijn gezin in twee splijt door één van zijn niet-EU-kinderen terug te brengen naar Pakistan. De Raad merkt evenwel op dat een verplichting om een van zijn kinderen terug te brengen naar de plaats vanwaar het komt een verplichting is die duidelijk is te onderscheiden van de verplichting voor verzoeker om het grondgebied te verlaten en deze verplichtingen verschillende gevolgen hebben. Zo werd bij de bespreking van het eerste middel reeds aangestipt dat het bevel tot terugbrenging op zich nog niet inhoudt dat verzoeker voor onbepaalde tijd wordt gescheiden van zijn gezinsleden in België – zoals hij zelf ten onrechte voorhoudt – doch volgt zulks wel uit de eerdere hem betekende bevelen om het grondgebied te verlaten. Verzoeker kan zich er aldus niet toe beperken louter te verwijzen naar zijn grieven tegen het hem betekende bevel om het grondgebied te verlaten en veronderstellen dat deze op dezelfde wijze gelden wat de thans bestreden beslissing betreft.

Wat de aangevoerde schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet betreft, merkt de Raad op dat – in tegenstelling tot hetgeen verzoeker lijkt voor te houden – uit artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet wel degelijk een gebonden bevoegdheid voor het bestuur volgt (gelet op het woord

“moet”). In beginsel volstaat bijgevolg als motivering de verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en de vaststelling dat het regelmatig verblijf van het kind is verstreken.

Niettemin wijst verzoeker er correct op dat artikel 7 van de Vreemdelingenwet enkel geldt “*onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag*”. Verzoeker slaagt er evenwel niet in aan te tonen dat hij zich wat de bestreden beslissing betreft dienstig kan beroepen op meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag en maakt aldus ook niet aannemelijk dat het bestuur in gebreke bleef een voldoende onderzoek te voeren of ten onrechte met bepaalde elementen geen rekening zou hebben gehouden.

Verzoeker meent zich te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM. Hij geeft hierbij aan dat zijn gezin als gevolg van de bestreden beslissing in twee zou worden gesplitst. Zoals hij zelf ook aangeeft in zijn feitenrelaas, heeft verzoeker drie kinderen met een Pakistaanse vrouw en twee kinderen met een Litouwse vrouw. Noch verzoeker noch de Pakistaanse vrouw noch hun gemeenschappelijke kinderen zijn verblijfsgerechtigd in België. De Litouwse vrouw en haar twee kinderen met verzoeker wel. De Raad merkt op dat het feit dat verzoekers gezin in twee zou worden gesplitst niet zozeer het gevolg is van de thans bestreden beslissing, die enkel inhoudt dat verzoeker zijn minderjarige kind A. I. dient terug te brengen naar de plaats vanwaar het komt, doch wel van de levenswandel van verzoeker en zijn gezinsleden en eerdere beslissingen van het bestuur die niet het voorwerp uitmaken van huidig beroep. De Raad verwijst naar de bespreking van het eerste middel waar reeds werd vastgesteld dat niet blijkt dat de bestreden beslissing een inmenging in enig gezinsleven vormt, laat staan een disproportionele inmenging, of dat er sprake is van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven van verzoeker of de minderjarige dat kan worden toegeschreven aan het bestuur. Een ernstige grief ontleend aan artikel 8 van het EVRM blijkt aldus niet en verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat verweerder ten onrechte toepassing heeft gemaakt van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

De Raad herhaalt ook dat artikel 8 van het EVRM zelf geen motiveringsverplichting oplegt aan verweerder en deze verdragsbepaling ook niet voorziet dat uit de motieven van een bestuurlijke beslissing moet blijken dat een evenredigheidsafweging werd doorgevoerd (RvS 21 november 2003, nr. 125.588). Uit artikel 7 van de Vreemdelingenwet kan ook nog geen motiveringsplicht worden afgeleid die inhoudt dat moet worden gemotiveerd in het licht van alle ‘*fundamentele, internationaal gevestigde grondrechten*’. Ten overvloede merkt de Raad op dat in de bestreden beslissing ook wordt verwezen naar de eerdere beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van het kind. In deze beslissing werd aangegeven dat het in het belang is van de minderjarige om de situatie van de vader te volgen. Aldus blijkt dat het bestuur wel degelijk het gezinsleven tussen verzoeker en zijn kind heeft willen eerbiedigen en hieromtrent motiveerde. Nu de bestreden beslissing geen inmenging in enig gezinsleven vormt, laat staan een disproportionele inmenging, en niet blijkt dat er sprake is van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven van verzoeker of de minderjarige dat kan worden toegeschreven aan het bestuur, blijkt in geen geval dat een verder onderzoek of enige verdere motivering in het licht van artikel 8 van het EVRM zich opdrong.

Er blijkt geenszins dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing ten onrechte geen rekening zou hebben gehouden met bepaalde elementen of deze beslissing steunde op onjuiste gegevens.

Een schending van artikel 8 van het EVRM, van artikel 7 van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Verzoeker blijft verder in gebreke om op een voor de Raad begrijpelijke wijze toe te lichten op welke wijze volgens hem de bestreden beslissing het ‘consequentiebeginsel’ schendt. Dit onderdeel van het middel is, bij gebreke van de vereiste toelichting, onontvankelijk.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.3.1. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoor bestuur en van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Hij stelt als volgt:

“II.3.1. Verzoekende partij is van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat thans werd afgegeven, zowel in strijd is met de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, als met artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

II.3.2. Artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie luidt als volgt:

“Recht op behoorlijk bestuur

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

— het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

— het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,

— de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.”

II.3.3. Het bevel kan gegeven worden door de minister of door zijn gemachtigde.

Traditioneel werd gesteld dat de vreemdeling niet op voorhand gehoord dient te worden, noch kennis genomen te hebben van het dossier, nu de hoorplicht, als algemeen beginsel van het behoorlijk bestuur, geen toepassing zou vinden in het Vreemdelingenrecht.

Deze stelling moet echter worden herzien t.g.v. de inwerkingtreding op 1 december 2009 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, waarvan artikel 41 “Recht op behoorlijk bestuur”, lid 2, a) bepaalt dat dit recht inhoudt “het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen”. Volgens artikel 41, lid 1 is dit artikel strikt genomen alleen gericht tot de instellingen van de Europese Unie en verplicht het dus niet de lidstaten. Krachtens de toelichting bij artikel 41 is het recht op behoorlijk bestuur evenwel door de rechtspraak van het Hof van Justitie en van het Gerecht van eerste aanleg erkend als een algemeen rechtsbeginsel, zodat het als dusdanig kan worden ingeroepen.

De vreemdeling kan vragen dat de belangrijkste elementen van de verwijderingsbeslissing, met inbegrip van de informatie m.b.t. de rechtsmiddelen, schriftelijk of mondeling worden vertaald in een taal die hij begrijpt of waarvan men redelijkerwijze kan veronderstellen dat hij die taal begrijpt; dit wordt uitdrukkelijk vermeld in de beslissing (art. 74/18 Vw).

II.3.4. Verzoekende partij is dan ook van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat haar thans automatisch betekend werd, diende te worden voorafgegaan door een gehoor.

Verzoekende partij had dan op z'n minst haar familiesituatie kunnen verduidelijken. Hoewel deze diende gekend te zijn door verwerende partij blijkt dit geenszins uit de bestreden beslissing (Cf. schending artikel 8 EVRM).

Indien verwerende partij verzoekende partij had gehoord, had zij geweten dat zij in België een vrouw en twee Unieburger kinderen heeft met verblijfsrecht.

In casu werden artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de hoorplicht manifest geschonden.”

2.3.2. Het betoog van verzoeker richt zich tegen een bevel om het grondgebied te verlaten en lijkt aldus vreemd aan de thans bestreden beslissing, zijnde een bevel tot terugbrenging ter kennis gebracht op 5 februari 2014.

Zelfs indien alsnog moet worden aangenomen dat dit middel is gericht tegen de bestreden beslissing, en daargelaten de vraag of verzoeker diende te worden gehoord door verweerder alvorens hem een bevel tot terugbrenging werd afgegeven, merkt de Raad op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof

van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit, in casu het bevel tot terugbrenging, leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het opleggen van een bevel tot terugbrenging hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

In casu kan de Raad enkel vaststellen dat verzoeker in zijn betoog ter ondersteuning van het middel enkel aangeeft dat hij het bestuur erop had kunnen wijzen dat hij in België een vrouw en twee kinderen heeft die burger van de Unie zijn. Nog los van het gegeven dat deze elementen reeds afdoende blijken uit het dossier en gekend zijn bij verweerder, merkt de Raad op dat deze gegevens niet van aard zijn dat zij de bestreden beslissing hadden kunnen beïnvloeden. Er blijkt immers niet dat er een nauwere band is tussen het minderjarige kind A. I. en de Litouwse vrouw met wie verzoeker te Pakistan huwde en hun kinderen enerzijds en de minderjarige en diens ouders anderzijds. Deze laatsten zijn niet verblijfsgerechtigd in België. Zoals reeds aangegeven, volgt de scheiding van verzoeker en zijn beweerde echtgenote en hun kinderen die verblijfsgerechtigd zijn in België verder uit de bevelen om het grondgebied te verlaten die verzoeker werden betekend, niet uit de loutere verplichting die de bestreden beslissing hem oplegt om zijn kind A. I. terug te brengen naar de plaats vanwaar het komt.

Verzoeker brengt geen informatie aan die hij aan verweerder had kunnen verschaffen en die ertoe zou hebben geleid dat de besluitvorming inzake het opleggen van het bevel tot terugbrenging een andere afloop had kunnen hebben. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder is overgegaan tot het opleggen van dit bevel omdat de minderjarige langer in het Rijk verblijft dan toegestaan. Dit gegeven staat niet ter discussie. In de gegeven omstandigheden en nu verzoeker geen elementen naar voor brengt die een andere besluitvorming tot gevolg konden hebben, kan de aangevoerde schending van het hoorrecht of van artikel 41 van het Handvest niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden.

Het derde middel kan niet worden weerhouden.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend veertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS